

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3980/2019
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП, РР, СС, ТТ, ЋЋ, УУ, ФФ, ХХ, ЦЦ, ЧЧ, ЏЏ, ШШ, АБ, АВ, АГ, АД, АЂ, АЕ, АЖ, АЗ, АИ, АЈ, АК, АЛ, АЉ, АМ, АН, АЊ, АО, АП, АР, АС, АТ, АЋ, АУ, АФ, АХ, АЦ, АЧ, АЏ, АШ, АБ1, АВ1, АГ1, АД1, АЂ1, АЕ1, АЖ1, АЗ1, АИ1, АЈ1, АК1, АЛ1, АЉ1, АМ1, АН1, АЊ1, АО1, АП1, АР1, АС1, АТ1, АЋ1, АУ1, АФ1, АХ1, АЦ1, АЧ1, АЏ1, АШ1, АБ2, АВ2, АГ2, АД2, АЂ2, АЕ2, АЖ2, АЗ2, АИ2, АЈ2, АК2, АЛ2 и АЉ2, сви из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж. 553/19 од 28.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж. 553/19 од 28.05.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж. 553/19 од 28.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П. 11/19 од 22.02.2019. године, ставом првим изреке одбијени су као неосновани тужбени захтеви тужилаца којима је тражено да се обавезе тужена да сваком од тужилаца на име накнаде штете због неисплаћеног потраживања исплати износ од по 59.542,50 динара са законском затезном каматом од 18.11.2002. године до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж. 553/19 од 28.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, а жалба тужене је усвојена и укинута је одлука о трошковима из става другог изреке и у укинутом делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, с тим што је предложено да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној применом члана

404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе у бројним предметима који се воде пред Основним судом у Сјеници, те због потребе да Врховни касациони суд разматра правна питања у општем интересу и потребе новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужилаца за накнаду имовинске штете због неизвршења потраживања из радног односа, утврђених а само делом намирењих у стечајном поступку вођеном над бившим послодавцем предузећем „АМ2“ из ..., које је по спроведеном поступку стечаја брисано из регистра АПР 01.12.2012. године. Износ утврђеног потраживања и износ намирења за сваког од бивших запослених је наведен у решењу о главној деоби од 24.09.2007.године, а у решењу о намирењу од 21.02.2014.године наведен је још и износ намирења по закључењу стечајног поступка. Неисплаћену разлику као имовинку штету тужиоци потражује у овој парници тужбом поднетом 28.01.2015. године. У ситуацији неиспуњеног услова да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, одбијајућом одлуком о захтевима за накнаду имовинске штете према туженој, није одступљено од судске праксе. Нема ни потребе да се о изјављеној ревизији одлучује ради разматрања правног питања од општег интереса или новог тумачења права након закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 02.11.2018. године у поступку разматрања спорног правног питања Спп 6/16, иницираног од стране управо Основног суда у Сјеници.

У конкретном случају, одлучено је у складу са наведеним закључком Врховног касационог суда који гласи: Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, као и одлука којима су у стечајном поступку утврђена потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Ревизија није прихватљива у наводима о потреби новог тумачења права. Изнето становиште Врховног касационог суда односи се и на ситуацију окончаног стечајног поступка пре почетка примене чланова 8а до 8в Закона о уређењу судова, односно Закона о заштити права на суђење у разумном року, с обзиром да је постојала могућност изјављивања уставне жалбе због повреде наведеног права у смислу члана 170. Устава Републике Србије и надлежност Уставног суда да утврди повреду права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену института изузетне дозвољености ревизије и одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољеност изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је недозвољена ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Тужба у овој ствари је поднета 28.01.2015. године са захтевима тужилаца као обичних супарничара за исплату износа од по 59.542,50 динара, што по тада важећем средњем курсу НБС од 1евро/123,4127 динара, представља динарску противвредност 482,47 евра. То је износ вредности предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде по тужиоцу.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС. Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није дозвољена и одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић